

OPENBAAR MINISTERIE

Procureurs-generaal
Voorzitter

Postbus 20305, 2500 EH Den Haag

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving
t.a.v. [REDACTED]
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
[REDACTED]
www.om.nl

Datum 24 juli 2018
Onderdeel [REDACTED]
Ons kenmerk [REDACTED]
Uw kenmerk [REDACTED]
Onderwerp Advies enkele onderdelen modernisering Wetboek
van Strafvordering

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.

Geachte mevrouw [REDACTED]

Bij brief van 14 juni 2018 heeft u namens de minister van Justitie en Veiligheid en de minister voor Rechtsbescherming het College van procureurs-generaal gevraagd te adviseren over enkele conceptvoorstellen in het kader van de modernisering van het Wetboek van Strafvordering. Het betreft enkele kleinere onderdelen van de modernisering van het Wetboek van Strafvordering die niet eerder zijn betrokken in de consultatie over de Boeken 1 en 2 van het nieuwe wetboek.

Het College heeft met belangstelling van de voorstellen kennis genomen en is gaarne bereid daarover te adviseren.

Het begrip verdachte

Het eerste onderwerp betreft het voorstel om de regeling aangaande het begrip 'verdachte' te moderniseren, alsmede van de bij dit voorstel behorende toelichting. Die toelichting gaf aanleiding de bijdrage van G. Knigge aan de Reijntjes-bundel te betrekken bij de bestudering van het voorstel. Die bestudering heeft geleid tot de slotsom dat het College zich alleszins kan vinden in de ratio achter de wijziging van artikel 1.4.1.1.

Het College beperkt zich daarom tot de drie volgende observaties.

Ten eerste. In het voorgestelde tweede lid is, mogelijk in navolging van Knigge, sprake van 'feiten en omstandigheden'. Wat hier opvalt is het voegwoord 'en' in plaats van 'of'. Hoewel algemeen erkend is dat het verschil tussen enerzijds 'feiten' en anderzijds 'omstandigheden' niet zo heel groot is, is het alleen al vanuit een oogpunt van consistente wetgeving geïndiceerd om hier het vertrouwde 'of' te handhaven.

Ten tweede. In het voorgestelde eerste lid wordt het werkwoord 'blijken' gebezigd. Daarover wordt in de memorie van toelichting het volgende gezegd: 'Overwogen is om in het eerste lid te spreken over de persoon die (voor het instellen van de vervolging) "als verdachte is aangemerkt". Die formulering zou echter onbedoeld de suggestie kunnen wekken dat iemand pas een verdachte is wanneer hij door een formele beslissing van een opsporingsambtenaar als verdachte is aangemerkt. (...) Om deze reden is gekozen voor de formulering dat "blijkt" dat de desbetreffende persoon als verdachte is aangemerkt. Dit kan behalve uit de mededeling aan betrokkene dat hij als verdachte is aangemerkt, ook blijken uit onderzoekshandelingen die belastend zijn voor hem.' Het frappante is dat het College vindt dat de zo-even genoemde onbedoelde suggestie dat een formele beslissing noodzakelijk zou zijn juist veel meer wordt gewekt door het bezigen van het woord 'blijken' dan door het weglaten ervan. Bovendien roept het woord 'blijken' allerlei vragen op. Aan wie moet het als verdachte aangemerkt zijn blijken? En wanneer? En hoe? Deze complicaties kunnen worden vermeden door – zoals kennelijk aanvankelijk is overwogen – strikter vast te houden aan het oorspronkelijke voorstel van Knigge, die het criterium eenvoudiger en eenduidiger maakte door te spreken over het als verdachte aanmerken 'door een opsporingsambtenaar'. Nog eenvoudiger is het wellicht om in de eerste volzin van het eerste lid te spreken over het aangemerkt zijn 'in het kader van een onderzoek met betrekking tot strafbare feiten', welke bewoordingen vanzelfsprekend zijn ontleend aan artikel 1.1.2.2.

Het College zou zich, ten slotte, kunnen voorstellen dat het de leesbaarheid van de nieuwe bepaling ten goede komt als de drie volzinnen waaruit de bepaling nu bestaat worden verdeeld over drie artikelleden. De eerste volzin van het eerste lid (met betrekking waartoe zojuist nog een klein wijzigingsvoorstel werd gedaan) zou dan het eerste lid kunnen worden. De tweede volzin van het eerste lid zou het derde lid kunnen worden. Op die manier blijven de twee bepalingen waarin het 'aanmerken' een hoofdrol speelt dicht bij elkaar. Het nieuwe derde lid (de tweede volzin van het voorgestelde eerste lid) scheidt dan eigenlijk de verwachting van een nieuw vierde lid, geschoeid op de leest van het tweede lid (bijvoorbeeld: Iemand mag slechts als verdachte worden vervolgd als hij eerder op de voet van het eerste lid als zodanig is aangemerkt), maar een dergelijk vierde lid zou zo evident zijn, dan het vermoedelijk inderdaad, zoals nu ook al het geval is, kan worden gemist. Of, om het in de woorden van de toelichting te zeggen: "(...) in geval tegen een verdachte vervolging wordt ingesteld, [is] het per definitie zo (...) dat (blijkt dat) hij daaraan voorafgaand als verdachte is aangemerkt".

De videoconferentie

De regeling van de videoconferentie wordt gewijzigd. Dit naar aanleiding van de in de praktijk gevoelde behoefte om op meer momenten in het strafproces videoconferentie mogelijk te maken en het aantal uitzonderingssituaties – die nu in het Besluit videoconferentie zijn opgenomen – te verminderen.¹ Het is de bedoeling dat de nieuwe regeling ruim baan geeft om in de praktijk met de videoconferentie te experimenteren, aldus de hierboven bedoelde brief van 14 juni 2018.

Het College kan zich geheel vinden in de bedoeling van dit voorstel, namelijk om de rechtspraak in de gelegenheid te stellen op meer momenten en in meer gevallen gebruik te maken van een videoconferentie. Met name in de ZSM-praktijk en bij de afdoening van verkeersdelicten door het parket CVOM wordt thans veelvuldig van de videoconferentie gebruik gemaakt. Het College is zeer positief over de ervaringen die tot op heden in deze praktijk zijn opgedaan en ziet graag dat de rechtspraak de ruimte krijgt om daar waar het kan en in die gevallen dat het nuttig is van de videoconferentie gebruik te maken.

Over de formulering van het wetsvoorstel heeft het College echter wel een enkele opmerking. In artikel 1.10.2.2 wordt artikel 2 lid 2 van het Besluit videoconferentie in gewijzigde vorm overgenomen. Artikel 2 lid 2 van het Besluit videoconferentie ziet op twee situaties waarin geen gebruik mag worden gemaakt van videoconferentie, tenzij met instemming van de verdachte of diens raadsman. Het gaat om: (a) de voorgeleiding van de verdachte voor de rechter-commissaris in verband met de inbewaringstelling en (b) de inhoudelijke behandeling van de zaak ter terechtzitting van de meervoudige kamer. Deze bepaling is geredigeerd als een uitzondering op de in artikel 131a lid 1 Sv neergelegde hoofdregel die het mogelijk maakt dat voor het (ver)horen van (onder meer) een verdachte gebruik wordt gemaakt van een videoconferentie (de absolute gronden die een videoconferentie in de weg staan – artikel 2 lid 1 Besluit videoconferentie – buiten beschouwing latend). Het gebruik van videoconferentie in de ZSM-praktijk en bij de afdoening van verkeersdelicten door het parket CVOM komt neer op toepassing van de zojuist bedoelde hoofdregel.

Het nieuwe artikel 1.10.2.2 is echter geformuleerd als een algemene regel: "Van videoconferentie wordt ten aanzien van de verdachte alleen met zijn instemming gebruik gemaakt: (a) bij de bewaring en (b) bij de berechting". Deze formulering is enigszins riskant: sommigen zullen tussen 'alleen' en 'met' wellicht onbedoeld het voegwoord 'en' inlezen. Bij een dergelijke lezing houdt de bepaling in dat,

¹ Besluit van 8 mei 2006, houdende algemene eisen ten aanzien van het horen van personen per videoconferentie (Besluit videoconferentie)

indien er sprake is van een verdachte, er uitsluitend in de genoemde gevallen en alleen met zijn instemming van videoconferentie gebruik kan worden gemaakt en dat in alle overige gevallen het gebruik van videoconferentie voor het verhoor van de verdachte niet is toegestaan. Bij deze lezing van het artikel zou het gebruik van videoconferentie in de ZSM-praktijk en bij de afdoening van de verkeersdelicten door het parket CVOM niet kunnen worden gehandhaafd. Dat zal niet beoogd zijn. Daarom pleit het College ervoor dat het instemmingsvereiste uit artikel 1.10.2.2 lid 1, overeenkomstig de werkelijke bedoeling, wordt geformuleerd als een uitzondering op de hoofdregel dat een verdachte per videoconferentie kan worden gehoord of verhoord.

Nu er een bepaling wordt overgeheveld van het Besluit naar de wet zelf komen er in de wet twee bepalingen dicht bij elkaar te staan die, in elk geval voor de verdachte, regelen dat hij iets van de videoconferentie als instrument mag vinden. In het ene geval gaat het om het kenbaar maken van zijn mening (zoals bedoeld in de leden 2 en 3 van artikel 1.10.2.1) en in het andere geval gaat het om het al dan niet geven van zijn instemming (zoals bedoeld in artikel 1.10.2.2 lid 1). In het bijzonder als het gaat om de verdachte als de te horen persoon is het de vraag hoe de beide bepalingen zich tot elkaar verhouden. In dit verband is van groot belang of artikel 3 van het huidige Besluit een regeling geeft voor de ene discussie (het kenbaar maken van de mening) of voor de andere (het al dan niet geven van instemming). Daarover (en ook over de toekomst van laatstgenoemde bepaling) zou het College graag helderheid krijgen.

Verder roept de splitsing van het huidige artikel 131a lid 2 Sv in enerzijds lid 2 van artikel 1.10.2.1 en anderzijds lid 3 van die bepaling de vraag op waarom de huidige redactie van het tweede lid, waarin het woord 'leiding' zeer belangrijk is, is verlaten ten gunste van een redactie waarin wordt gesproken over de "rechter die met het horen, verhoren of ondervragen" (...) is belast." Deze formulering, zonder het woord 'leiding', houdt te weinig rekening met meervoudige (raadkamer)zaken waarin de voorzitter de leiding heeft, maar een andere rechter met het verhoor kan zijn belast. Het is vermoedelijk niet de bedoeling dat laatstbedoelde rechter in zijn eentje over de aanwending van het instrument videoconferentie beslist. Het verdient dan ook aanbeveling dat de wet voorschrijft dat, waar de setting die van een meervoudige kamer is, de beslissing over de inzet van videoconferentie op de zitting collegiaal en buiten de zitting door de voorzitter wordt genomen. Overigens is er ook nog een vraag met betrekking tot de beslissing als zodanig. Is 'de beslissing dat van videoconferentie gebruik wordt gemaakt' een generieke beslissing of één die per afzonderlijk verhoor (herhaald) genomen moet worden? Deze vraag is met name van belang wanneer in het kader van de behandeling (bijvoorbeeld de berechting) van een en dezelfde zaak meerdere personen per videoconferentie gehoord zouden kunnen worden.

Ook het nieuwe artikel 1.10.2.2 doet enkele vragen rijzen. Die hangen samen, ten eerste, met het instemmingsvereiste als zodanig en, ten tweede, met het feit dat het vereiste van de instemming van de verdediging nu ook van toepassing is op videoconferentie bij gelegenheid van berechting door een enkelvoudige kamer.

Het College begint met het instemmingsvereiste als zodanig en herhaalt zijn vraag of artikel 3 van het Besluit de procedure is die het vragen naar en het geven van die instemming uitputtend regelt (en ook blijft regelen). Als de instemming ook nog langs andere wegen en op andere momenten kan worden verkregen dan is het dienstig dat daaromtrent helderheid wordt verschaft.

Ten slotte is er nog de uitbreiding van het instemmingsvereiste naar de berechting door een enkelvoudige kamer. Over de aanhef van het voorgestelde artikel 1.10.2.2 lid 1 ('alleen met zijn instemming') is hierboven al het een en ander gezegd. Voor het overige heeft het College tegen deze uitbreiding geen bezwaar. Iedere verdachte dient immers de gelegenheid te hebben om, als hij dat wil, fysiek aanwezig te zijn bij zijn eigen berechting, of die nu plaatsvindt ten overstaan van een meervoudige of van een enkelvoudige kamer. In zoverre is het begrijpelijk dat de verdediging een 'afdoening per videoconferentie' door het niet geven van instemming kan tegenhouden.

Uitstel van bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming.

Het derde onderwerp betreft het conceptvoorstel voor de nieuwe artikelen 2.7.2.1.3 en 2.7.2.2.12, waarin de inbeslagneming van voorwerpen met uitstel van verstrekking van bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming wordt geregeld.

Het uitgangspunt van de bestaande en nu voorgestelde regeling is dat degene tegen wie de bevoegdheid tot inbeslagneming is uitgeoefend op de hoogte wordt gesteld van de inbeslagneming. Het nieuw voorgestelde artikel 2.7.2.2.12 regelt dat die kennisgeving ook bij de in dat artikel bedoelde steunbevoegdheden tot betreding en doorzoeking ter inbeslagneming dient plaats te vinden.

Het College onderschrijft dat kennisgeving dient plaats te vinden indien dat redelijkerwijs mogelijk is. De verplichting om een bewijs van inbeslagneming af te geven of achter te laten is als algemeen uitgangspunt vanzelfsprekend. Dat is ook de strekking van de huidige regeling in het derde lid van artikel 94 van het Wetboek van Strafvordering. Hetzelfde geldt voor het uitgangspunt dat een dergelijk bewijs zo snel mogelijk en het liefst direct wordt afgegeven of achtergelaten. Dat dit ook in de wet tot uitdrukking wordt gebracht is terecht. Hetzelfde geldt voor de uitzonderingen en het daarbij behorende stelsel van rechtswaarborgen. Een helder wettelijk kader is voor de burger, de opsporingsinstanties, het openbaar ministerie, de verdediging en de rechtspraak wenselijk.

Die helderheid dient er ook te zijn omtrent de mogelijkheid om die kennisgeving uit te stellen. De wet kent daarvoor thans geen uitdrukkelijke wettelijke regeling. Het College merkt echter wel op dat de huidige praktijk ook zonder de nu nieuw voorgestelde regeling prima uit de voeten kan. Als het belang van een strafrechtelijk onderzoek zich verzet tegen het meteen in kennis stellen van een betrokkene van een inbeslagneming vindt die kennisgeving plaats als het belang van het onderzoek zich daar niet meer tegen verzet. Dat roept de vraag op waarom de nu voorgestelde regeling op onderdelen fors afwijkt – met name door de nieuwe rol van de rechter-commissaris bij het verlenen c.q. handhaven van uitstel van de kennisgeving, maar ook door verandering van terminologie - van de huidige praktijk. De toelichting op dit voorstel geeft daar geen duidelijkheid over.

De heimelijkheid van een opsporingsonderzoek

Het is goed om allereerst vast te stellen dat een zekere mate van heimelijkheid tijdens een opsporingsonderzoek vrijwel altijd aan de orde is. Dat begint al bij een eerste inventarisatie door opsporingsambtenaren bij de start van een onderzoek

naar mogelijk gepleegde strafbare feiten. Alleen al het polshoogte nemen zal kunnen bestaan uit het verrichten van waarnemingen zonder dat de betrokken opsporingsambtenaren als zodanig kenbaar zijn of dat de (een) verdachte weet dat er onderzoek gaande is. In de loop van het verdere onderzoek zal dat blijven voorkomen. Het belang van het opsporingsonderzoek brengt met zich mee dat een verdachte bijvoorbeeld niet meteen op de hoogte is wat er zoal aan algemene openingshandelingen (horen getuigen, sporenonderzoek e.d.) wordt verricht en wat de resultaten daarvan zijn. Naarmate een onderzoek omvangrijker is, bijvoorbeeld bij een levensdelict, een overval of een plofkraak (c.q. de voorbereiding daarvan) of bij een langlopend onderzoek naar ondermijnende criminaliteit, brengt die langere duur met zich mee dat voorkomen moet worden dat het onderzoek voortijdig bekend wordt bij niet alleen de verdachten zelf, maar ook bij de directe omgeving.² In de loop van dat onderzoek zullen soms drugs en wapens onderschept worden, maar ook andere goederen en documenten, die voor het lopende onderzoek van groot belang zijn - en ook soms onder het doorlaatverbod vallen - en die nader onderzocht moeten worden. Dan vindt inbeslagneming plaats en staat buiten kijf dat het lopend onderzoek ernstig geschaad zou worden als aan de verdachte kenbaar zou worden gemaakt dat inbeslagneming heeft plaatsgevonden in een tegen hem gericht strafrechtelijk onderzoek. Het onderzoek is dan 'stuk' en het maatschappelijk gewenste resultaat, te weten: het oplossen van de zaak en het opsporen van de daders, zal vrijwel zeker niet meer worden behaald. Het heimelijke element in een opsporingsonderzoek is per definitie aanwezig op grond van het belang van een goede opsporing en strekt zich noodzakelijkerwijs in sommige gevallen ook uit tot de inbeslagneming. Het heimelijk optreden wordt begrensd door de algemene uitgangspunten van subsidiariteit en proportionaliteit van het overheidsoptreden, zoals die ook in de conceptregeling van Boek 1 tot uitdrukking worden gebracht in Titel 1.2 (Algemene bepalingen over de uitoefening van bevoegdheden). Daarnaast wordt op de voet van artikel 2.1.4.1³ door de opsporingsambtenaar verslag gedaan van de wijze waarop opsporingshandelingen hebben plaatsgevonden en kan ten overstaan van de rechter verantwoording over (ook) dit aspect van het opsporingsonderzoek worden afgelegd.

De beslissing tot uitstel van afgifte van een bewijs van inbeslagneming c.q. van het achterlaten van een kennisgeving van uitoefening steunbevoegdheden

Het uitoefenen van opsporingsbevoegdheden waarmee een meer dan geringe inbreuk op de persoonlijke levenssfeer en/of eigendomsrechten worden gemaakt

² Op bladzijde 4 van de toelichting bij het voorstel zijn een aantal voorbeelden opgenomen.

³ Het huidige art. 152 Sv.

heeft een uitdrukkelijke wettelijke grondslag. Naarmate de inbreuk zwaarder is wordt de bevoegdheid bij een hogere autoriteit belegd. Door de wijze waarop nu, in het voorgestelde derde lid van art. 2.7.2.1.3, de regeling tot uitstel van bewijs van inbeslagneming vorm is gegeven wordt echter feitelijk (?) een inbreuk op die bevoegdheidstoedeling gemaakt. De bevoegdheid tot inbeslagneming ligt in de meeste gevallen bij de opsporingsambtenaar. In een lopend onderzoek zal het onderzoeksteam, in samenspraak met de officier van justitie, voorafgaand aan een mogelijke inbeslagneming (of de inzet van welke bevoegdheid dan ook) een afweging maken van het risico de verdachte door die inzet voortijdig bekend raakt met dat onderzoek. Met de voorgestelde beoordeling achteraf door de rechter-commissaris, wordt een onzekere factor toegevoegd doordat achteraf beoordeling plaatsvindt met als mogelijke consequentie dat, nadat daadwerkelijk gebruik is gemaakt van de inbeslagnemingsbevoegdheid, de verdachte toch wel direct moet worden geïnformeerd. Dat leidt tot een hoogst onwenselijke mate van onzekerheid voor het lopende onderzoek, daar waar de afweging tot de uitoefening van de inbeslagnemingsbevoegdheid een normale taak en verantwoordelijkheid van de opsporingsambtenaar en de officier van justitie is. Door de rechter-commissaris te laten beslissen over (handhaving van) uitstel van de verplichting om een bewijs achter te laten wordt deze ook feitelijk verplicht tot een opsporing-tactische afweging op grond van het *dringend onderzoeksbelang*. Dat oordeel moet, behoudens in die gevallen dat de wet voorschrijft dat een *bevoegdheid* slechts mag worden uitgeoefend na machtiging van de rechter-commissaris, voorbehouden blijven aan de opsporingsambtenaar en de officier van justitie.

Verder wijst het College nog op de praktische consequenties voor de opsporingsinstanties en het openbaar ministerie bij het gros van de (kleinere) zaken waarbij inbeslagneming plaatsvindt. Vaak zal dat in aanwezigheid van de verdachte zijn, maar soms niet. In sommige gevallen zal het in verband met ook die onderzoeken om tactische redenen (het opsporingsbelang) vereist zijn om de verdachte nog niet te laten weten dat inbeslagneming heeft plaatsgevonden. Bijvoorbeeld om de verdachte daarmee op een wat later moment tijdens een verhoor daarmee te confronteren. De nu voorgestelde regeling brengt mee dat in al die gevallen de officier van justitie gevraagd moet worden te bevelen dat een bewijs van inbeslagneming nog niet aan de verdachte hoeft te worden uitgereikt en dat deze daarvoor telkens machtiging van de rechter-commissaris moet vragen. In deze zaken is naar de mening van het College de verantwoordelijke opsporingsambtenaar zelf in het algemeen in staat om de juiste afweging te maken. Naarmate een onderzoek complexer is zal de leider van het onderzoek, c.q. een betrokken hulpofficier van justitie uitstekend in staat zijn om die

afweging te maken, al dan niet in overleg met de betrokken zaakofficier van justitie.

Ook wordt in dit verband nog op het volgende gewezen. Als een plaats betreden wordt in het kader van een bijzondere (heimelijke) opsporingsbevoegdheid (art. 8.2.2.1) op bevel officier van justitie kan zich een situatie voordoen waarin inbeslagneming in belang van de opsporing is aangewezen. Bij heimelijke betreding is het in de regel niet de bedoeling dat, na - vanuit opsporingsbelang wenselijke of in verband met het doorlaatverbod noodzakelijke - inbeslagneming, een verdachte of de rechthebbende van de betreden plaats daarvan meteen op de hoogte komt doordat een bewijs van inbeslagneming en/of betreden moet worden achtergelaten. Het vooraf vragen van een (blanco) machtiging aan de rechter-commissaris kan nooit aan de orde zijn. In die situatie is de officier van justitie op grond van artikel 2.7.2.2.12 wel bevoegd te bevelen om de kennisgeving van betreden, evenals het achterlaten van een bewijs van inbeslagneming, uit te stellen, maar voor handhaving van het uitstel van het bewijs van inbeslagneming is machtiging van de rechter-commissaris nodig, die daartoe dan het dringende opsporingsbelang bij zijn beslissing moet betrekken. Een en ander maakt het nu voorgestelde systeem nodeloos complex.

Overigens is bijvoorbeeld ook bij het afnemen van goederen in het kader van pseudokoop het derde lid van artikel 2.7.2.1.3 van toepassing. Dergelijke goederen zullen dan (ook) in beslag worden genomen. Als niet gelijktijdig met de (een) overdracht van goederen tot aanhouding wordt overgegaan (wat voorkomt, ook bijv. tijdens een infiltratietraject) zou machtiging van de rechter-commissaris tot uitstel van afgifte van een bewijs van inbeslagneming moeten worden gevraagd. Ook dan is sprake van een inbreuk op de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid van de officier van justitie.

Ook wordt er op gewezen dat een machtiging van de rechter-commissaris, tot het in het concrete geval handhaven van het uitstel, op vordering van de officier van justitie moet worden verleend. In al die gevallen - dus ook bij het aantreffen van goederen op een openbare plaats - zal de opsporingsinstantie met spoed contact moet opnemen met de officier van justitie, deze moeten informeren over de noodzaak tot inbeslagneming en het (dringend) onderzoeksbelang om in dit concrete geval geen bewijs van inbeslagneming en/of kennisgeving van betreden achter te laten. De officier van justitie zal dan beoordelen of zijns inziens het niet achterlaten van het bewijs c.q. de kennisgeving gerechtvaardigd is en zal, als hij tot die conclusie komt, een uitstelbevel geven. Direct daarna zal hij bij de rechter-commissaris een vordering moeten doen tot handhaving van dit zojuist gegeven bevel. Op deze manier vergt de voorgestelde procedure een hoop extra administratieve handelingen, daar waar nu kan worden volstaan met een relaas in

het proces-verbaal.⁴ Nog los van die extra belasting van de strafrechtketen, is een dergelijke zware procedure ook echt niet nodig. In de thans geldende situatie komt het ook voor dat in verband met het belang van het lopende onderzoek of om praktische redenen een kennisgeving tijdelijk achterwege blijft. Dat is dan niet alleen gerechtvaardigd, maar ook niet in strijd met enige rechtsregel. Hierbij merkt het College op dat de in de Toelichting op het voorstel niet wordt onderbouwd waarom de thans geldende praktijk niet kan worden gehandhaafd en waarom de term zo *veel mogelijk* in het derde lid van artikel 94 Sv zou moeten worden vervangen door *direct*.

Tenslotte wordt in dit verband nog opgemerkt dat het woord *dringend* in 'indien het onderzoeksbelang dit dringend vereist' in het derde lid van artikel 2.7.2.1.3 geen feitelijke betekenis toekomt. Het onderzoeksbelang vereist het wel of het vereist het niet.

Het bovenstaande geldt in gelijke zin voor het de voorgestelde regeling betreffende de kennisgeving van steunbevoegdheden en mogelijkheden tot uitstel (artikel 2.7.2.2.12). Het uitgangspunt dat een betrokkene zo spoedig mogelijk wordt geïnformeerd over de toepassing van steunbevoegdheden ter inbeslagneming staat voor het College buiten kijf, maar ook daarbij kunnen zich situaties voordoen waarin het gerechtvaardigd is dat de bevoegd handelende opsporingsambtenaar, officier van justitie of rechter-commissaris in het verlengde van diens bevoegdheid tot inbeslagneming beslist tot het uitstellen van het informeren van de betrokkene.

Het achterlaten van een bewijs van inbeslagneming op de plaats van inbeslagneming

In verband met het voorstel om een bewijs van inbeslagneming achter te laten op de plaats van inbeslagneming acht het College het onjuist dat in het conceptwetsvoorstel geen ruimte is gelaten voor een feitelijke afweging ter plaatse of het achterlaten wel verantwoord is. Bijvoorbeeld door de aard van de plaats of het belang van bescherming van de persoonlijke levenssfeer als de beslagene een bekende van de verdachte is.

Vanuit het oogpunt van kenbaarheid en ter voorkoming van onnodige discussies ter terechtzitting zal de wet zelf ook op dat punt helder moeten zijn. Die afweging behoort volgens het College tot de normale taakuitoefening van de opsporingsinstanties.

⁴ Op de voet van artikel 2.1.4.1.

Slotsom

Het voorgaande brengt met zich mee dat dezerzijds met nadruk gepleit wordt voor het handhaven van de naar geldend recht rechtmatige praktijk, waarin in voorkomende gevallen onder verantwoordelijkheid van c.q. door de officier van justitie besloten wordt tot uitstel van een kennisgeving van inbeslagneming in verband met het belang van het lopend opsporingsonderzoek. Dit kan naar de mening van het College op een goede wijze in de wet worden vastgelegd door geringe aanpassing van de thans voorgestelde wettelijke regeling. Benadrukt wordt dat schriftelijk verantwoording c.q. vastlegging, overeenkomstig de daaromtrent algemeen geldende regels, te allen tijde dient plaats te vinden voor toetsing achteraf van de genomen beslissingen.

